

Arrest

nr. 45 267 van 23 juni 2010
in de zaken RvV X en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 15 maart 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 16 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker en verzoekster kwamen volgens hun verklaringen op 30 mei 2009 opnieuw het Rijk binnen en dienden op 3 juni 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 10 februari 2010 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierraleoons staatsburger te zijn van Krio-origine, afkomstig van Freetown. U vroeg een eerste maal asiel aan in België in 1991, waarbij u problemen aanhaalde met de Sierraleoonse autoriteiten omwille van deelname aan een staatsgreep. Deze aanvraag werd door het CGVS op 22 september 1993 afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen. U keerde echter reeds terug naar Sierra Leone voordat u op de hoogte werd gebracht van

deze beslissing, omdat u bij uw familie diende te zijn. Met de hulp van enkele Zaïrezen slaagde u erin terug te keren naar Sierra Leone in volle oorlogstijd.

Toen u in Sierra Leone aankwam vernam u dat uw vrouw tijdens uw afwezigheid werd verkracht. U wou zich, uit wraak, bij de rebellen aansluiten maar dit werd u afgeraden door pastor Peters, de hoofdpastor van de Life Church Ministry, waarbij u zich in 1995, samen met uw echtgenote Deen Kabia Adeza Zainabdul (O.V. 4.141.094) aansloot. Hij stelde u voor activist voor zijn kerk te worden zodat u niet meer de wapens diende op te nemen en zodat u zich onder een andere identiteit bij de kerk kon verschuilen. U ging aan de slag als activist tegen FGM (female genital mutilation) en ging zo, samen met uw vrouw, preken in dorpen en op meetings tegen vrouwenbesnijdenis. Op die manier kregen jullie wel veel problemen met lokale chiefs en soweis (besnijdsters) die jullie zagen als verraders en die de traditie van besnijdenissen wilden verderzetten. U werd een eerste maal hardhandig door militieleden die de besnijdenissen ondersteunen aangepakt in Kissy (Freetown). In maart 2009 werd u op een meeting in Wellington (Freetown) voor de tweede keer aangevallen door militieleden. U werd toen bovendien gearresteerd door de politie en gedurende enkele uren vastgehouden en ondervraagd op het politiekantoor. omdat u echter nogal gewond was, werd u vrijgelaten. Hierna dook u onder in de kerk. Pastor Peters regelde daarop uw vertrek uit Sierra Leone. U kwam op 30 mei 2009, samen met uw echtgenote, aan in België waar jullie op 3 juni 2009 asiel aanvroegen. Jullie lieten jullie vijf kinderen achter bij pastor Peters in Sierra Leone.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u samen met uw vrouw activist tegen besnijdenissen geweest zijn. Zo legt u vage en inconsistente verklaringen af over de kerk waarbij jullie aangesloten zouden zijn. Zo verklaarde u dat Pastor Peters de enige pastor van uw kerk is die u kent (zie gehoor CGVS, p.4) terwijl uw vrouw duidelijk stelde dat er meerdere pastors waren en dat ze enkel een zekere John bij naam kende (zie gehoor CGVS vrouw, p. 4). Verder verklaarde u ook dat er meerdere dekens in de kerk waren, maar ook hun namen kende u niet (meer) (zie gehoor CGVS, p.4). Ook wanneer u namen van andere gewone leden gevraagd worden kan u slechts 2 namen geven en verklaart u bovendien niet veel namen te kennen (zie gehoor CGVS, p. 6). Ook wanneer u gevraagd worden [wordt] of andere leden van de kerk problemen hadden bevestigd u dit maar verklaart u dat u niemand van hen kan identificeren (zie gehoor CGVS, p.7). Het is toch uiterst merkwaardig dat u hun namen niet kent aangezien u verklaarde reeds van 1995 lid te zijn van de kerk (zie gehoor CGVS, p.5). Bovendien verklaart u dat niemand van de andere leden Sierra Leone ontvlucht is, zolang u er was (zie gehoor CGVS, p.6). Later verklaarde u dan weer dat pastor Peters misschien wel anderen hielp vluchten maar kende u geen namen (zie gehoor CGVS, p.7). Uw echtgenote verklaarde echter dat mrs. Davies en haar kinderen, leden van de kerk, reeds gevlucht waren (zie gehoor CGVS vrouw, p.8). Verder dient te worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegt over hoe u uw lidkaart van de kerk bekam. Zo verklaarde u onmiddellijk nadat de vraag gesteld werd dat het pastor Peters was, maar voegde u er meteen aan toe dat u eigenlijk niet de naam kent van de persoon die u uw kaart gaf. U bleek bovendien niet zeker te weten of de kerk een secretaris had en verklaarde alvast zijn naam niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.6). Uw vrouw verklaarde echter dat jullie lidkaart kregen van de secretaris van de kerk, genaamd Christiana (zie gehoor CGVS vrouw, p.8). Ook wat betreft de identiteit van de kerkleden bij wie u uw kinderen zou hebben achtergelaten dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen in deze totaal niet overeenstemmen met die van uw vrouw. U verklaarde immers dat uw kinderen (op het moment van het gehoor CGVS) nog steeds bij pastor Peters verbleven (zie gehoor CGVS, p. 3). Uw vrouw verklaarde echter dat jullie kinderen op dat moment ondergebracht waren bij mr. George en mr. Kambul (zie gehoor CGVS vrouw, p.8). Al deze elementen tasten reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw lidmaatschap van de Life Church Ministry fundamenteel aan.

Bovendien legt u vage en inconsistente verklaringen af betreffende het doel van jullie organisatie en de omgeving waarin jullie dienden te werken. Zo blijkt u geen politici te kennen, noch enige andere organisatie buiten de kerken, die de strijd tegen FGM ondersteunen (zie gehoor CGVS, p.5), hoewel uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat die er wel degelijk zijn in Sierra Leone, weliswaar in beperkte mate maar van iemand die sinds 1995 actief is in de strijd tegen FGM mag verwacht worden dat hij hiervan op de hoogte is.

Al deze elementen laten reeds toe te concluderen dat uw verklaringen met betrekking tot uw activisme voor de kerk totaal ongeloofwaardig zijn waardoor ook geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de vervolging die daaruit zou voortvloeien.

Bij de door u aangehaalde verklaringen over deze vervolgingsfeiten dienen bovendien ook de nodige vragen te worden geplaatst. Immers, wat betreft de laatste vervolgingsfeiten die u aanhaalt dient te worden vastgesteld dat u en uw vrouw hierover totaal tegenstrijdige verklaringen afleggen.

Zo verklaarde u slechts tweemaal geslagen te zijn, één keer in Kissy en één keer, de laatste keer in maart 2009, in Wellington (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaarde bovendien slechts eenmaal gearresteerd te zijn, met name tijdens het incident in Wellington, waarbij uw echtgenote niet aanwezig was (zie gehoor CGVS, p. 7). Uw vrouw verklaarde echter dat u bij het laatste incident in maart 2009 gearresteerd werd in Waterloo en dat zij daar wel bij aanwezig was (zie gehoor CGVS vrouw, p. 6). Verder verklaarde u na uw arrestatie niet naar het ziekenhuis gegaan te zijn (zie gehoor CGVS, p. 7) terwijl uw vrouw verklaarde dat u wel naar het ziekenhuis was gegaan (zie gehoor CGVS vrouw, p. 7). Al deze vaststellingen tasten ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende jullie vervolging fundamenteel aan.

Wat betreft de elementen uit uw eerste asielaanvraag die u ook nu opnieuw aanhaalt (zie gehoor CGVS, p.3, 6, 8) dient te worden opgemerkt dat de situatie in Sierra Leone sinds uw eerste asielaanvraag grondig veranderd is. Bovendien haalt u geen enkel objectief element aan waaruit kan blijken dat u gezocht wordt omwille van de problemen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde, wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Wat betreft de documenten van de 'Life Church Ministry' kan worden opgemerkt dat het alvast merkwaardig is dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over hoe jullie aan de lidkaarten geraakt zijn (zie hierboven). Bovendien blijkt uit bovenstaande motivering dat geen geloof kan worden gehecht aan jullie activisme en lidmaatschap van de kerk. Bijgevolg worden deze documenten niet ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, integendeel, en kan er aldus geen bewijswaarde aan worden gehecht maar dient getwijfeld te worden aan de authenticiteit ervan. Het medisch attest (dd. 26/06/2009) dat u voorlegt maakt melding van littekens en pijn en van een aanval door politie en militieleden in Sierra Leone. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de dokter zich hierbij heeft gebaseerd op uw verklaringen aan hem en dat het buiten zijn bevoegdheid ligt de waarachtigheid van deze verklaringen na te gaan. Gezien de inconsistente en tegenstrijdige verklaringen van u en uw vrouw betreffende de door jullie ondergane vervolging kan ook hier geen bewijswaarde aan worden toegekend. Wat betreft de algemene informatie die door uw advocaat werd voorgelegd kan nog worden opgemerkt dat, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw activiteiten en vervolging in Sierra Leone, deze informatie geen betrekking heeft op u.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierraleoons staatsburger te zijn, van Temne-origine, afkomstig van Freetown. Sinds 1995 bent u lid van de Life Church Ministry, een christelijke kerk, die onder andere strijd voert tegen vrouwenbesnijdenis in Sierra Leone. Samen met uw man was u activist voor deze organisatie. Dat houdt in dat u in huizen en op meetings ging preken tegen vrouwenbesnijdenis. U trachtte zowel jonge meisjes als Soweï's (besnijdsters) en chiefs te bereiken. Sommigen luisterden, anderen werden kwaad. U werd ooit zelf gevraagd om uw grootmoeder als besnijdster op te volgen maar weigerde dit waarop de chieft van uw dorp en de oudere vrouwen op u kwaad werden. U en uw man, Jackson Donjohnson Edran (o.v. 4.141.094) hadden veelvuldige problemen omwille van jullie activisme. Jullie werden door verschillende groeperingen lastig gevallen, zelfs tot in jullie eigen huis. In maart 2009, toen u op een meeting was in Waterloo met uw man, werden jullie aangevallen en beiden verwond. Uw man werd gearresteerd en naar het politiekantoor gebracht. U ging intussen naar het ziekenhuis voor verzorging. Na enkele uren werd uw man vrijgelaten. Omdat u vreesde voor nog meer aanvallen en omdat u voor uw leven vreesde zocht u hulp bij pastor Peters van uw kerkgemeenschap. Hij regelde uw vertrek uit

Sierra Leone. Op 30 mei 2009 kwam u met uw man in België aan. Op 3 juni 2009 vroegen jullie asiel aan. Jullie lieten jullie 5 kinderen achter in Sierra Leone bij enkele leden van de kerk.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u samen met uw man activist tegen besnijdenissen geweest zijn. Zo legt u vage en inconsistente verklaringen af over de kerk waarbij jullie aangesloten zouden zijn. Zo verklaart u dat er wel meer pastors waren buiten pastor Peters, maar wanneer u dan gevraagd wordt er enkele bij naam te noemen slaagt u er slechts in één naam, John, te geven en zegt u de anderen niet bij naam te kennen (zie gehoor CGVS, p.4). Dit is toch wel uiterst merkwaardig aangezien u verklaarde reeds sinds 1995 lid te zijn van de kerk (zie gehoor CGVS, p.3). Verder kent u ook de namen niet van de mannen die met pastor Peters samenwerken en die jullie zouden geholpen hebben het land te verlaten (zie gehoor CGVS, p.8). Ook wat betreft de identiteit van de kerkleden bij wie u uw kinderen zou hebben achtergelaten dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in deze totaal niet overeenstemmen met die van uw man. U verklaarde immers dat uw kinderen bij mr. George en mr. Kambul ondergebracht waren (op het moment van het gehoor) (zie gehoor CGVS, p.8). Uw man verklaarde echter dat jullie kinderen allemaal bij pastor Peters verbleven (zie gehoor CGVS man, p.3). Verder verklaarde u wel mensen te kennen van uw kerk die reeds gevlucht waren, namelijk mrs. Davies en haar kinderen, maar kende u hun actuele situatie niet (zie gehoor CGVS, p.8). Uw man verklaarde echter dat pastor Peters misschien wel andere leden van de kerk hielp vluchten, maar hij kende geen namen (zie gehoor CGVS man, p.7). Uw man verklaarde bovendien dat jullie de lidkaarten van de kerk kregen van Pastor Peters of alleszins van iemand van de kerk wiens naam hij niet kent. Hij bleek ook niet zeker te weten of de kerk een secretaris had en alleszins de naam van de secretaris niet te kennen (zie gehoor CGVS man, p.6). U verklaarde dan weer dat jullie de lidkaart van de kerk van de secretaris kregen die Christiana heet (zie gehoor CGVS, p.8). Ook wanneer gevraagd wordt of de families waarbij u uw kinderen achterliet ooit problemen kenden, dant verklaart u dat niet te weten maar te menen dat ze niet zoveel problemen hadden (zie gehoor CGVS, p.8). Ook wanneer u gevraagd wordt hoeveel andere leden van de kerk activist waren tegen FGM, ontwijkt u de vraag en blijft u vaag (zie gehoor CGVS, p.8).

Bovendien legt u vage en inconsistente verklaringen af betreffende het doel van jullie organisatie en de omgeving waarin jullie dienden te werken. Zo is het zeer opmerkelijk dat u niet meteen kan benoemen wat er bij een besnijdenis wordt weggesneden. Pas wanneer hierop wordt aangedrongen en wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u verpleegster bent en dit dus zou moeten weten, slaagt u erin een begin van antwoord te geven (zie gehoor CGVS, p.4). Ook wanneer u gevraagd wordt wat Bundo is of waarvoor FGM staat, slaagt u er niet in een duidelijk en bevredigend antwoord te geven (zie gehoor CGVS, p.5). U kent ook niet de types van besnijdenis die in Sierra Leone toegepast worden (zie gehoor CGVS, p.7). Bovendien verklaart u dat enkel moslims de praktijk beoefenen en dat christenen in het geheel niet aan besnijdenis doen, tenzij ze met een moslim gehuwd zijn (zie gehoor CGVS, p.4). U verklaart zelfs bij het preken tegen besnijdenis vooral naar de moslims te gaan omdat jullie zich geen zorgen maken voor de christenen omdat die hun kinderen niet naar de Bundo sturen (zie gehoor CGVS, p.5). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat FGM voorkomt in alle christelijke en islamitische etnische groepen, uitgezonderd de Krio. Het feit dat u hierover duidelijk slecht bent geïnformeerd en u bijgevolg de doelgroep van activisten tegen besnijdenis totaal verkeerd inschat, toont duidelijk aan dat u geen voeling of ervaring heeft met de problematiek. Deze vaststelling wordt bevestigd door het feit dat u, die bovendien afkomstig is van Freetown, totaal niet op de hoogte bent van enige andere organisatie die zich verzet tegen FGM of van politici die de strijd tegen FGM zouden steunen (zie gehoor CGVS, p.5-6). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt evenwel dat die wel degelijk, zeker in de hoofdstad, bestaan.

Al deze elementen laten reeds toe te concluderen dat uw verklaringen met betrekking tot uw activisme voor de kerk totaal ongeloofwaardig zijn waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de vervolging die daaruit zou voortvloeien.

Bij de door u aangehaalde verklaringen over deze vervolgingsfeiten dienen bovendien ook de nodige vragen te worden geplaatst. Immers, wat betreft de laatste vervolgingsfeiten die u aanhaalt dient te worden vastgesteld dat u en uw man hierover totaal tegenstrijdige verklaringen afleggen.

Zo verklaarde u dat het laatste incident dat jullie meemaakten, in maart 2009, plaatsvond in Waterloo en dat u daar samen met uw man aanwezig was (zie gehoor CGVS, p.6). Uw man situeerde dit incident echter in Wellington en verklaarde dat u er niet bij aanwezig was. Hij verklaarde bovendien

maar twee keer aangevallen te zijn, namelijk de laatste keer in Wellington en een keer in Kissy (zie gehoor man CGVS, p.7). U verklaarde bovendien dat uw man gearresteerd werd tijdens dat incident in Waterloo (zie gehoor CGVS p.6). Uw man verklaarde echter maar één keer gearresteerd te zijn, namelijk tijdens het incident in Wellington (zie gehoor man CGVS, p.7). U verklaarde dat uw man na zijn arrestatie naar het ziekenhuis ging (zie gehoor CGVS, p.7) terwijl uw man verklaarde niet naar het ziekenhuis te zijn gegaan (zie gehoor CGVS man, p.7). Al deze vaststellingen tasten ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende jullie vervolging fundamenteel aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Uw paspoort (nr. 0244027 afgeleverd op 18/2/2009), geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen en huwelijksakte bevatten immers enkel gegevens over uw identiteit (en die van uw kinderen) die hier niet in twijfel worden getrokken. Ook de lidkaart van GAMS en het attest van besnijdenis bevatten enkel gegevens die hier niet in vraag worden gesteld. Wat betreft de documenten van de 'Life Church Ministry' kan worden opgemerkt dat het alvast merkwaardig is dat u en uw man tegenstrijdige verklaringen afleggen over hoe jullie aan de lidkaarten geraakt zijn (zie hierboven). Bovendien blijkt uit bovenstaande motivering dat geen geloof kan worden gehecht aan jullie activisme en lidmaatschap van de kerk. Bijgevolg worden deze documenten niet ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, integendeel, en kunnen ze niet als bewijs worden weerhouden maar dient getwijfeld te worden aan de authenticiteit ervan. Het medisch attest (dd. 24/06/2009) dat u voorlegt stelt evenwel dat u op verschillende plaatsen kloeg over pijn en dat u zou zijn aangevallen door 'miliciens' in Sierra Leone. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de dokter zich hierbij gebaseerd heeft op uw verklaringen aan hem en dat het buiten zijn bevoegdheid ligt de waarachtigheid van deze verklaringen na te gaan. Gezien de inconsistente en tegenstrijdige verklaringen van u en uw man betreffende de door jullie ondergane vervolging kan ook hier geen bewijswaarde aan worden toegekend. Wat betreft de algemene informatie die door uw advocaat werd voorgelegd kan nog worden opgemerkt dat, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw activiteiten en vervolging in Sierra Leone, deze informatie geen betrekking heeft op u.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen menen dat "er dient te worden aangedrongen dat de behandeling van verzoekers beroep samen plaatsvindt met dat van zijn echtgenote, daar de asielaanvraag van beiden hun oorsprong vindt in de FGM van verzoekers echtgenote". Uit de administratieve dossiers en de verzoekschriften blijkt dat er inderdaad redenen zijn om de zaken samen te behandelen.

2.2. De verzoekende partijen roepen als "Enig middel" een "schending van het artikel 48 meer bepaald artikel 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van de motiveringsplicht" in.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat de verzoekende partijen kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien de verzoekende partijen de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Verzoeker vroeg een eerste maal asiel aan in België in 1991, en zou teruggekeerd zijn naar Sierra Leone alvorens deze werd afgewezen. Verzoekers asielrelaas werd onder meer afgewezen op basis van de vaststelling: *“Er zitten zoveel tegenstrijdigheden in betrokkenes verklaringen dat zonder twijfel gesteld kan worden dat ze leugenachtig zijn”* (zie beslissing CGVS, 22.09.1993). Te dezen is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze dienden aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoeker *“gaf een valse naam op, met name dezelfde waarmee hij zijn land ontvluchtte en ook dezelfde naam die vermeld is op het document ‘certified true copy BC/99’ dat hem gegeven is door iemand van zijn kerk en dat dus een vals document is: Naam K.J.J., °Port Loko, op 01/01/1962, Sierra Leone”* (verklaring DVZ, 16.06.2009, p.1), doch licht niet toe wat het belang is van dit stuk, noch hoe dergelijk vals stuk zijn identiteit überhaupt zou kunnen staven. Uit het dossier blijkt verder dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag evenmin identiteitsdocumenten neerlegde omdat deze gestolen zouden zijn *“in een café in Brussel”*, wat verzoeker echter niet aannemelijk maakte (zie beslissing CGVS, 22.09.1993) en te meer klemmt nu verzoeker niet aan te toonen met welk reisdocument hij naar Sierra Leone zou zijn teruggekeerd. Verzoeker heeft geen problemen met zijn overheid zodat hij in de mogelijkheid was zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Bijgevolg kan wat de huwelijksakte en de geboorteakten van hun kinderen betreft niet worden vastgesteld dat deze verzoeker aangaan. Voorgaande vaststellingen houden een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas en tasten de algehele geloofwaardigheid aan van de verzoekende partij. Verzoekers leggen verzoeksters paspoort en geboorteakte, een huwelijksakte, geboorteakten van hun vijf kinderen en verschillende documenten van hun kerk neer.

3.3. Verzoekers adstrueren evenmin hun reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisden, op zijn minst in het bezit moeten zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa zijn aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maken de verzoekende partijen op vrijwillige wijze iedere controle van hun reisweg onmogelijk. De verklaringen van verzoekers inzake hun reisweg kunnen evenmin overtuigen. Het verzoekschrift stelt dienaangaande dat *“de namen van de personen die verzoeker geholpen hebben te vluchten, die kent hij niet, het waren ‘passeurs’ die Pastor Peters had betaald en die verzoeker en zijn echtgenote voor de eerste maal hebben ontmoet op de luchthaven, ze hielpen hen en vertrokken, dit blijkt uit het interview van zowel verzoeker als zijn echtgenote”*. Het is echter merkwaardig dat de smokkelaars een illegale reis dermate onprofessioneel en onzorgvuldig zouden organiseren en hiermee zichzelf en hun netwerk in gevaar brengen. Verzoekster kent zelfs de naam niet van het valse paspoort waarmee ze reisde (verklaring DVZ, 26.06.2009) terwijl het een feit is van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten.

3.4. Verzoeker toont ook niet aan dat hij in 1993 teruggekeerd is naar Sierra Leone te meer nu het toen volop oorlog was. Verzoekers verklaringen in dit verband *“Wanneer teruggekeerd? Ik weet het niet meer precies. Ik bleef niet al te lang in België (...) Je kan terugkeren naar je land als je wilt. De oorlog was nog bezig (...) Ik ga eerlijk met u zijn. Ik werd geholpen door enkele Zairesen die mij documenten bezorgden. Zij regelden het voor me. Ik kon niet terug onder mijn eigen naam”* (gehoorverslag CGVS, 10.12.2009, p.2) zijn opnieuw vaag en kunnen geenszins overtuigen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verder

de algehele geloofwaardigheid van verzoekers, in het bijzonder van verzoekers voorgehouden (illegale) terugkeer naar Sierra Leone in 1993 en verblijf aldaar tot zijn (illegale) terugkeer naar België in 2009. Aangezien verzoeker niet aantoonde teruggekeerd te zijn naar Sierra Leone, kunnen zijn problemen aldaar evenmin gegrond zijn.

3.5. De verzoekende partijen voeren aan dat *“de asielaanvraag van beiden hun oorsprong vindt in de FGM van verzoekers echtgenote”*. De verzoekende partijen argumenteren *“dat het objectief gegeven dat verzoeker [lees: verzoekster] besneden is en dit nergens betwist wordt, aangeeft dat ze in de zin van het Verdrag van Genève als een vluchteling erkend dient te worden”* en wat verzoeker betreft dat *“Het feit dat verzoekers echtgenote nu net deel uitmaakt van deze sociale groep is de aanleiding geweest voor zijn activisme.”* De verzoekende partijen menen dat *“Het feit dat ze openlijk activisme voerde tegen FGM en zich openlijk tegen de sowei traditionele gemeenschap heeft verzet tegen de besnijdenis van haar kinderen, en tegen de opvolging van haar grootmoeder, zet haar asielrelaas enkel maar kracht bij.”*

3.6. De asielaanvragen werden afgewezen omdat verzoekers hun voorgehouden engagement voor een kerk en activisme tegen de vrouwenbesnijdenis niet aannemelijk kunnen maken daar hun verklaringen met betrekking tot essentiële en elementaire aspecten vaag en bovendien onderling tegenstrijdig waren.

3.7. De verzoekende partijen voeren aan *“wat betreft de leden van de kerkgemeenschap: er is maar één pastor, dit is Pastor Peters, maar er zijn zes deakens, dit gegeven heeft mogelijkerwijs gezorgd voor een misverstand dat niet mag doorwegen op de ernstige redenen voor verzoekers asielaanvraag. Verzoeker wenst hieromtrent opnieuw tijdens de zitting gehoord te worden daar hij alle namen van de kerkleden en deakens kan opnoemen.”* Verzoekster *“betwist dat ze verklaard heeft dat er verscheidene pastors waren en verklaart dat dit misverstand mogelijkerwijze te wijten is aan de moeilijke verstaanbaarheid van haarzelf of de interviewer-ze wijst erop dat het interview ook zonder bemiddeling van een tolk heeft plaatsgevonden. Verder onderstreept ze dat ze inderdaad verklaard heeft dat John ook lid was van de kerk, maar hij was een deaken.”*

3.7.1. Verzoekers gaan eraan voorbij dat wat hun kerk betreft hen niet alleen en zozeer verweten wordt tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd, maar tevens en in het bijzonder dat hun verklaringen dermate vaag waren dat ze geheel onwetend zijn over de kerkgemeenschap die ze beweerden aan te hangen en waarvoor zij zich engageerden. De Raad stelt vast dat de bevindingen van de Commissaris-generaal grondslag vinden in het dossier en de verzoekende partijen geenszins aantonen dat deze te wijten zouden zijn aan misverstanden. Uit het gehoorverslag blijkt immers ontegensprekelijk dat de vragen en antwoorden duidelijk waren en dat de communicatie ten allen tijde vlot verliep. Wat de tolk betreft blijkt uit het gehoorverslag dat bij het begin van het verhoor van verzoekster, de interviewer opmerkte *“Geen tolk voorzien aangezien op DVZ aangeduid werd dat u het gehoor in het Engels zou doen. U gaf evenwel aan slechts een beetje Engels te spreken. Bent u in staat het gehoor in het Engels te doen?”* verzoekster antwoordde *“Ja geen probleem. We wijzigden onze taalkeuze naar Engels”* (gehoorverslag 10.12.2009, p.1). Verzoekster kan zich thans dan ook bezwaarlijk beroepen op taalproblemen, temeer daar zij er bovendien uitdrukkelijk op werd gewezen *“Gelieve wel problemen onmiddellijk te melden”* doch zij naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt heeft met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en haarzelf.

3.8. De verzoekende partijen lichten toe dat *“de vijf gemeenschappelijke kinderen van verzoekster en haar echtgenoot zijn allen achtergelaten bij Pastor Peters, de meisjes en de jongens waren ten tijde van het interview reeds verdeeld, dit gegeven hadden ze vernomen dmv een telefoongesprek met hun zoon Omar vanuit Hasselt”*. Tevens menen ze dat *“Wie de lidmaatschapkaart van de kerk heeft afgeleverd aan verzoeker is geen makkelijke vraag, daar het een taak is van de secretaris die door middel van een beurtensysteem zijn/haar werk levert. Christiana was de hoofdsecretaresse van de kerk, zij nam de dienst van zondag op zich, zij was de snelste en normaal gezien leverde zij de kaarten af; maar het is mogelijk dat iemand anders de kaart heeft afgeleverd.”*

3.9. Verzoekende partijen gaan eraan voorbij dat de tegenstrijdigheid van hun verklaringen grondslag vindt in het administratief dossier. Verweerder wijst terecht op de gehoorverslagen waaruit blijkt *“dat aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd bij wie hij de kinderen hadden achtergelaten, waarop hij antwoordde bij Pastor Peters. Gevraagd of ze daar bleven, antwoordt hij dat dit wel de bedoeling was. Wanneer vervolgens gevraagd werd hoe lang geleden hij voor het laatste contact had gehad, verklaarde*

verzoeker drie maanden geleden. Wanneer dan gevraagd wordt of de kinderen bij dit laatste contact nog steeds bij Pastor Peters verbleven, antwoordde verzoeker onomwonden: Ja ja, ik kon ook met mijn zoon praten. Mijn vrouw ook (zie gehoorverslag man CGVS, p. 3), en dit terwijl zijn echtgenote uitdrukkelijk verklaard had dat de kinderen verdeeld waren tussen twee families, meer bepaald de familie van Mr. George en Mr. Kambul (zie gehoorverslag vrouw CGVS, p. 2 en 8).” Verzoekers trachten de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van hun verklaringen over de verblijfplaats van de kinderen en de lidmaatschapskaart ook op beide punten geen steun vinden in het administratieve dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekers *post factum* nog trachten aan te brengen.

3.10. Wat betreft de *“tegenstrijdigheid van het laatste incident”* voert verzoekende partij aan dat *“dit vond zonder twijfel plaats te Waterloo, enige andere verklaring berust op een misverstand”*. Het achteraf louter bevestigen van één versie kan de tegenstrijdigheid niet opheffen. Bovendien kan uit het verhoor niet afgeleid worden dat er “misverstanden” plaatsgrepen.

3.11. De verzoekende partijen bieden evenmin een aannemelijke verklaring voor de overige bevindingen van de Commissaris-generaal, in het bijzonder over hun opvallende onbekendheid met de besnijdenisproblematiek in Sierra Leone. In het kader van de asielpcedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

3.12. De verzoekschriften beperken zich verder tot verwijzingen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande, en naar algemene theoretische beschouwingen aangaande vluchtelingenrecht. Dergelijke verwijzingen volstaan echter niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar de verzoekende partijen wijzen op *“het arrest met nummer 29.110 van Uw Raad van 25.06.2009”* gaan zij eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

3.13. Ten slotte stelt verweerder terecht dat inzake het aangevoerde *“risico op herbesnijdenis en opeenvolgende seksuele aantijgingen/gewelddaden”* niet wordt aangetoond nu *“uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan dit verweerschrift) een tweede besnijdenis weliswaar voorkomt bij de Temne, maar dit alleen in een heel bijzondere context mogelijk is. Meer bepaald komen alleen vrouwen die in menopauze (komen) hiervoor in aanmerking en bovendien wordt deze ceremonie gezien als een grote eer. In sommige geheime genootschappen (Bundo) is het zelfs het hoogste ritueel (zie Antwoorddocument Cedoca, wal2008-007w FGM dd. 22 juli 2008). Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij, die beweert zich sinds de jaren '90 in te zetten voor de strijd tegen FGM en een onwillig lid is van de Bundogemeenschap, een dergelijke “eer” zou toebedeeld krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Daarenboven wenst verweerder er op te wijzen dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan dit verweerschrift) blijkt dat het risico voor een gedwongen besnijdenis in sterke mate afhangt van de godsdienst, de etnie, de graad van economische zelfstandigheid en de woonplaats (zie Antwoorddocument wal2008-010w FGM dd. 6 november 2008). Uit verzoeksters verklaringen blijken deze factoren in haar situatie het gevaar voor een gedwongen herbesnijdenis te verkleinen, dit omdat verzoekster christen is en de christelijke kerken zich tegen besnijdenis hebben gekeerd, haar economische zelfstandigheid als verpleegster een sleutel is tot grotere vrijheid en er in Freetown nauwelijks nog gedwongen besnijdenissen voorkomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en Antwoorddocument wal2008-010w).”* Verzoekster toont dan ook niet aan dat (her)besnijdenis reëel is.

3.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. De verzoekende partijen menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekende partijen hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. De verzoekende partijen tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK